

## Arrest

nr. 257 579 van 1 juli 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

2. Verzoeker diende op 13 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in omdat hij vreesde bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban. Op 10 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit Qarghayi en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. Door het feit dat hij duidelijk kennis van het Engels had, werd er ook geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden ongeschoold profiel. Doordat verzoeker het Commissariaat-generaal in het ongewisse liet over zijn reële verblijfplaats in de periode voor zijn aankomst in België en over zijn eigenlijke onderwijsniveau, maakte hij evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Naar aanleiding van het door verzoeker ingediende beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker bij arrest met nummer 210 934 op 15 oktober 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 30 november 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 maart 2019 nam het Commissariaat-generaal in navolging van dit verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoeker kon geen geloofwaardige verklaring geven waarom hij de neergelegde documenten niet eerder had neergelegd. Bovendien hadden verschillende van deze documenten een gesolliciteerd karakter en was de inhoud van de dreigbrief niet coherent. Verder stemden de documenten betreffende zijn kinderen niet overeen met zijn verklaringen over zijn geboorte en leeftijd, en legde hij verklaringen af over de verblijfplaats van zijn kinderen die tegenstrijdig waren met hetgeen hij ten tijde van zijn eerste verzoek op het Commissariaat-generaal had verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In navolging van het derde verzoek om internationale bescherming, ingediend door verzoeker op 28 maart 2019, nam het Commissariaat-generaal op 22 juli 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat: "(i) uw eerste verzoek om internationale bescherming was afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman omwille van uw gebrekkige kennis van geografie, bevolking en recente incidenten in het district en de vaststelling dat u nu verklaarde slechts zeven à negen maanden in Qarghayi te hebben verbleven, geen afbreuk deed aan deze vaststellingen en hieruit evenmin kon worden afgeleid dat u werkelijk van Pakistan naar Afghanistan was teruggekeerd; (ii) de vaststelling dat u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen had afgelegd en deze had volgehouden, reeds afbreuk deed aan uw algehele geloofwaardigheid; (iii) uit uw verklaringen in het derde verzoek ook bleek dat vele van de documenten die u bij uw vorige verzoeken neerlegde vervalst waren, hetgeen verder afbreuk deed aan uw algehele geloofwaardigheid; (iv) u bovendien geen enkel document neerlegde dat een terugkeer naar Afghanistan kon staven of dat u identificeerde als een Afghaans vluchteling in Pakistan en de door u voorgelegde documenten helemaal niet aantoonde hoe lang, in welke omstandigheden of waarom u in Pakistan had verbleven, noch waarom u Pakistan had verlaten en zij hooguit aantoonde dat u, en minstens een deel van uw familie op bepaalde momenten in Pakistan waren of verbleven, zoals uitvoerig werd toegelicht; (v) ook de documenten die u voorlegde om uw ongeschooldheid aan te tonen niet konden overtuigen; (vi) het attest betreffende uw vergunning om in België te werken geen verband hield met uw herkomst of profiel; (vii) de brief van uw advocaat die handelde over de situatie van terugkeerders naar Kabul en Herat niets kon wijzigen aan de beoordeling van uw volgend verzoek om internationale bescherming gezien er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst en (viii) met betrekking tot de verklaringen die u aflegde en waarvan kon worden vastgesteld dat deze betrekking hadden op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw voorgaande verzoek om internationale bescherming had uiteengezet, moest worden benadrukt dat uw vorige verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw herkomst uit Qarghayi en bijgevolg evenmin geloof kon worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben afgespeeld.", zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Het door verzoeker ingediende beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad bij arrest met nummer 230 930 op 8 januari 2020 verworpen.

Op 13 december 2019 diende verzoeker huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten waarin hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en naar de stukken die hij in het verleden neerlegde. Verder voert hij tevens aan dat hij aan kanker lijdt en in behandeling is, dat hij psychologische problemen heeft en dat hij soms aan zelfmoord denkt. Verzoeker vreest mogelijks niet levend thuis te geraken bij terugkeer naar Afghanistan. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: een ongedateerde doorverwijzing naar het CAW van Gent, een attest van 30 juni 2020 van de Dienst psychiatrie betreffende zijn depressieve stoornis, een USB-stick met video's en foto's die hem door een dorpsgenoot zouden zijn doorgestuurd per e-mail.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker meent dat onterecht werd geoordeeld dat in zijn hoofde geen procedurele noden aanwezig zijn die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Hij duidt hierbij aan kankerpatiënt te zijn en psychiatrische problemen te hebben. Verzoeker geeft echter een beperkte weergave van de bestreden beslissing daar hierin te lezen staat hetgeen volgt:

*“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt weliswaar opnieuw aan dat u met psychische problemen kampt en dat u soms aan zelfmoord denkt, maar concretiseert op geen enkele wijze dat dit een impact heeft of had op uw deelname aan de procedure voor internationale bescherming. U legt een attest neer van 30 juni 2020 van de Dienst Psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis Gent waaruit blijkt dat u lijdt aan een depressieve stoornis, waarvoor u opgevolgd en behandeld wordt (stuk 2). Dit attest bevestigt uw psychische problematiek maar er blijkt niet uit dat u hierdoor niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming. U bevestigt ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 30 juli 2020). Bijgevolg geldt onverminderd de beoordeling die de RvV bij uw eerste verzoek maakte en die zij ter gelegenheid van uw derde verzoek hernam in haar arrest 230 930 van 8 januari 2020: “In zoverre de verzoekende partij psychische problemen aanvoert ter verschoning of verklaring van de gedane vaststellingen, kan zij niet worden gevolgd. Waar op basis van de relevante medische documenten gevoegd bij het verzoekschrift en het (voorlopig) psychologisch verslag neergelegd op 21 augustus 2018 kan worden aangenomen dat de verzoekende partij met mentale problemen kampt, acht de Raad het niet aangetoond dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming eenvoudige vragen omtrent haar leefomgeving te beantwoorden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel melding maakte van psychische problemen naar aanleiding van de vraag hoe vaak zij haar familie in Afghanistan contacteert. De verzoekende partij gaf toen namelijk aan dat zij haar familie contacteert wanneer zij zich zorgen maakt om haar kinderen en voegde daaraan toe dat zij nu psychologische problemen heeft en zich daardoor zorgen maakt om haar kinderen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Noch de verzoekende partij, noch de bij het gehoor aanwezige advocaat hebben echter aangegeven dat de verzoekende partij omwille van haar mentale toestand niet in staat zou zijn om de vragen van het gehoor naar behoren te beantwoorden. Het attest van 21 augustus 2018 geeft ook niet aan dat de verzoekende partij in oktober 2017 niet in staat geweest zou zijn om op eenvoudige vragen omtrent haar leefomgeving en regio te antwoorden. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat “het (...) niet ondenkbeeldig (is) dat deze problemen invloed hebben gehad op zijn gemoedstoestand en mentale weerbaarheid tijdens het verhoor alsook op zijn concentratievermogen”. Zij laat na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar mentale problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).”*

*Uit het voorgaande blijkt dat de psychiatrische problematiek die verzoeker aanhaalt en het attest dat hij in dit kader neerlegde wel degelijk in overweging werden genomen bij de beoordeling van de procedurele noden in zijn hoofde. Er werd echter vastgesteld dat niet blijkt dat hij hierdoor niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. In de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 30 juli 2020 (adm. doss., stuk 5) leest de Raad dat verzoeker op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” antwoordt: “Nee.” antwoordde. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat bijgevolg de beoordeling die de Raad bij zijn eerste verzoek maakte, onverminderd geldt. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft aan kanker te lijden. Verzoeker voert evenmin in concreto aan hoe dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn besluit dat de vorige beoordeling onverkort blijft gelden en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.*

4.2. Verzoeker betoogt verder vervolging door de taliban te vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en hij meent dat uit zijn Pashtou kan worden afgeleid dat hij in Pakistan getogen is. Hij stelt meerdere stukken te hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman in Afghanistan en dat hij in Pakistan getogen is. Voorts voert verzoeker nog een onsamenhangend betoog betreffende de verblijf- en/of woonplaatsen van zijn gezin.

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst op pertinente wijze benadrukt: "dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman." en verduidelijkt: "Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaatste verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in."

Verzoekers verwijzing naar zijn vrees en de neergelegde stukken zijn net zo min als zijn algemeen en onsamenhangend betoog dat geenszins een concreet beeld biedt van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden.

De Raad wijst er verder op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en dat op afdoende wijze werd uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. De commissaris-generaal motiveert: "Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, noch in uw tweede noch in uw derde verzoek, waarvan het beroep tevens verworpen werd, was er een dergelijk element in uw dossier voorhanden. Ook in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek maar dat u enkel de reeds aangebrachte feiten poogt te ondersteunen met bijkomende bewijsstukken die u neerlegt op een USB-stick (Verklaring volgend verzoek, 30 juli 2020).

*U verklaart dat op deze USB-stick de volgende items kunnen worden teruggevonden om uw identiteit te bewijzen: de paspoorten van uw moeder en uw vrouw, foto's en documenten van de scholing van uw kinderen in Afghanistan (Verklaring volgend verzoek, 30 juli 2020, punten 16, 18). Uit een lezing van de neergelegde USB-stick blijkt dat deze vijf zichtbare bestandsmappen bevat: "fsevents", ".spotlight-V100", ".trash", "I. KINDREN" en "I. RAHIMZAI". De eerste twee bestandsmappen bevatten lege submappen en niet-relevante of niet toegankelijke bestanden zoals systeembestanden. De derde bestandsmap, ".trash", bevat WEBLOC-bestanden met url's die naar een beveiligde google-fotoaccount leiden. Slechts de twee laatste bestandsmappen bevatten voor het CGVS leesbare informatie in de vorm van foto's en video's. Nergens op de neergelegde USB-stick werden (foto's van) paspoorten of schooldocumenten teruggevonden. Deze stukken kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen door het CGVS. In de twee resterende bestandsmappen bevinden zich 25 foto's en 10 video's die kunnen worden geopend. Deze bevatten beelden van uw kinderen en uw vader zoals zij ook figureerden op de fotoreeks die u in uw derde verzoek neerlegde (documentenmap 15/33141Y). De huidige beelden zijn eveneens afkomstig van dezelfde geografische locatie, met name Surkhakan. Sommige van deze beelden zijn ditmaal in een schoolcontext genomen, waarbij de kinderen schijnbaar een uniform dragen."*

*Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat onzorgvuldig onderzoek zou zijn verricht of een gemakkelijke werkwijze zou zijn gekozen, zoals verzoeker tracht voor te houden. Daarbij wijst de Raad er tevens op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij de bal in het kamp van het Commissariaat-generaal tracht te leggen. Hoe dan ook blijkt en weerlegt verzoeker niet dat hij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op zijn verzoek, doch slechts verwees naar eerdere verklaringen en neergelegde stukken, en hij enkel de reeds aangebrachte feiten poogt te ondersteunen met bijkomende bewijsstukken die hij neerlegt door middel van een USB-stick. Het weze dan ook benadrukt dat dergelijke handelwijze waarbij wordt verder geborduurd op een eerder relaas dat niet werd aanvaard, hier niets aan wijzigt en niet van aard is afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.*

*Bovendien bewaart verzoeker het stilzwijgen over de vaststellingen aangaande de geopende bestanden en het beeldmateriaal daarin verrat zodat deze onverminderd overeind blijven. De commissaris-generaal besluit op goede gronden en de Raad sluit zich bij hem aan waar hij stelt: "Dat uw kinderen momenteel bij uw vader zouden verblijven en naar school zouden gaan in Surkhakan werpt echter in het geheel geen nieuw licht op de geloofwaardigheidsconclusies inzake uw persoonlijke achtergrond, uw verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar België en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze conclusies werden nog recent bevestigd in arrest 230 930 van 8 januari 2020 van de RvV. Zelfs indien wordt aangenomen dat uw kinderen momenteel bij uw vader zouden verblijven in Qarghayi, volgt daaruit niet dat u, uw echtgenote of uw kinderen daar verbleven voorafgaand aan uw vertrek naar Europa. De neergelegde beelden werpen geen enkel nieuw licht daarop maar hebben enkel betrekking op de huidige of recente verblijfplaats van uw kinderen. De conclusies uit uw vorige verzoeken, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfssituatie en -plaats(en) voor uw vertrek naar België, dat zodoende ook aan de ingeroepen vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld geen geloof kan worden gehecht, blijven dan ook onverminderd geldig. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u, doordat u het CGVS in het ongewisse liet over uw reële verblijfplaats(en) en verblijfssituatie in de periode voor uw aankomst in België, evenmin aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de huidige verblijfplaats van uw kinderen kunnen immers geen gevolgtrekkingen worden gemaakt over de situatie en de plaats waarin u zou terechtkomen bij terugkeer naar uw reële plaats van herkomst, inclusief de mogelijkheid voor uw gezin om zich daar terug bij u aan te sluiten."*

*De Raad besluit dan ook dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Waar verzoeker nog de vrees uit gemarginaliseerd te worden in het land van herkomst omwille van zijn lang verblijf in Pakistan, en waar hij verwijst naar en citeert uit rapporten over de situatie van terugkeerders naar Afghanistan in het algemeen, en Kabul en Herat in het bijzonder, benadrukt de Raad dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn herkomst en het niet duidelijk is waar hij voor zijn komst naar België verbleef,*

*dergelijke argumentatie en algemene informatie, waarmee hij geen verband aannemelijk maakt met zijn persoon, geen ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.*

*Betreffende verzoekers mentale en medische problematiek waar hij in zijn verzoekschrift herhaaldelijk naar verwijst en in het kader waarvan hij stukken voegt bij zijn verzoekschrift, wijst de Raad er verder op dat, nog naast hetgeen hieromtrent reeds hoger werd vastgesteld, deze de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen herstellen. Zoals de commissaris-generaal aangeeft in de bestreden beslissing, houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming.*

*4.3. Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en zijn eerdere verblijfplaatsen, maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Door in zijn verzoekschrift tot slot te betogen dat werd nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en te citeren uit “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale”, brengt verzoeker voormelde vaststellingen niet aan het wankelen en brengt hij geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.*

*De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.*

*4.4. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.*

*In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 februari 2021, voert verzoekende partij aan dat zij een 9ter indiende omwille van haar ernstige medische problemen. Zij licht toe dat zij nog altijd in behandeling is voor kanker en de Raad de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vernietigd. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij informatie heeft gegeven over haar familie in Laghman. Hoe dan ook, zij meent dat er geen twijfel kan bestaan over haar afkomst uit Afghanistan en zij als kankerpatiënt in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoekende partij geeft verder aan ook nog psychologische ondersteuning te hebben.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die ook maar enigszins afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter en op zeer beknopte en algemene wijze herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en tot het formuleren van algemene beweringen waarmee zij evenwel geen ander licht weet te werpen op de grond in de beschikking van 11 februari 2021.

4.3. De Raad herhaalt en benadrukt vooreerst dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst uit het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. In het kader van haar volgende verzoeken werd vastgesteld, net zoals dit bij haar huidig derde volgend verzoek het geval is, dat zij geen nieuwe feiten of elementen bijbrengt die op die beoordeling een ander licht kunnen werpen.

4.4. De Raad herneemt vervolgens (deels) de grond in voormelde beschikking waar met betrekking tot huidig vierde verzoek om internationale bescherming het volgende wordt vastgesteld:

*“Op 13 december 2019 diende verzoeker huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten waarin hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en naar de stukken die hij in het verleden neerlegde. Verder voert hij tevens aan dat hij aan kanker lijdt en in behandeling is, dat hij psychologische problemen heeft en dat hij soms aan zelfmoord denkt. Verzoeker vreest mogelijks niet levend thuis te geraken bij terugkeer naar Afghanistan. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: een ongedateerde doorverwijzing naar het CAW van Gent, een attest van 30 juni 2020 van de Dienst psychiatrie betreffende zijn depressieve stoornis, een USB-stick met video's en foto's die hem door een dorpsgenoot zouden zijn doorgestuurd per e-mail.*

*(...)*

*Verzoeker meent dat onterecht werd geoordeeld dat in zijn hoofde geen procedurele noden aanwezig zijn die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Hij duidt hierbij aan kankerpatiënt te zijn en psychiatrische problemen te hebben. Verzoeker geeft echter een beperkte weergave van de bestreden beslissing daar hierin te lezen staat hetgeen volgt:*

*“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt weliswaar opnieuw aan dat u met psychische problemen kampt en dat u soms aan zelfmoord denkt, maar concretiseert op geen enkele wijze dat dit een impact*



heeft of had op uw deelname aan de procedure voor internationale bescherming. U legt een attest neer van 30 juni 2020 van de Dienst Psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis Gent waaruit blijkt dat u lijdt aan een depressieve stoornis, waarvoor u opgevolgd en behandeld wordt (stuk 2). Dit attest bevestigt uw psychische problematiek maar er blijkt niet uit dat u hierdoor niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming. U bevestigt ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 30 juli 2020). Bijgevolg geldt onverminderd de beoordeling die de RvV bij uw eerste verzoek maakte en die zij ter gelegenheid van uw derde verzoek hernam in haar arrest 230 930 van 8 januari 2020: "In zoverre de verzoekende partij psychische problemen aanvoert ter verschoning of verklaring van de gedane vaststellingen, kan zij niet worden gevolgd. Waar op basis van de relevante medische documenten gevoegd bij het verzoekschrift en het (voorlopig) psychologisch verslag neergelegd op 21 augustus 2018 kan worden aangenomen dat de verzoekende partij met mentale problemen kampt, acht de Raad het niet aangetoond dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming eenvoudige vragen omtrent haar leefomgeving te beantwoorden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel melding maakte van psychische problemen naar aanleiding van de vraag hoe vaak zij haar familie in Afghanistan contacteert. De verzoekende partij gaf toen namelijk aan dat zij haar familie contacteert wanneer zij zich zorgen maakt om haar kinderen en voegde daaraan toe dat zij nu psychologische problemen heeft en zich daardoor zorgen maakt om haar kinderen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Noch de verzoekende partij, noch de bij het gehoor aanwezige advocaat hebben echter aangegeven dat de verzoekende partij omwille van haar mentale toestand niet in staat zou zijn om de vragen van het gehoor naar behoren te beantwoorden. Het attest van 21 augustus 2018 geeft ook niet aan dat de verzoekende partij in oktober 2017 niet in staat geweest zou zijn om op eenvoudige vragen omtrent haar leefomgeving en regio te antwoorden. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat "het (...) niet ondenkbeeldig (is) dat deze problemen invloed hebben gehad op zijn gemoedstoestand en mentale weerbaarheid tijdens het verhoor alsook op zijn concentratievermogen". Zij laat na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar mentale problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377)."

Uit het voorgaande blijkt dat de psychiatrische problematiek die verzoeker aanhaalt en het attest dat hij in dit kader neerlegde wel degelijk in overweging werden genomen bij de beoordeling van de procedurele noden in zijn hoofde. Er werd echter vastgesteld dat niet blijkt dat hij hierdoor niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. In de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ van 30 juli 2020 (adm. doss., stuk 5) leest de Raad dat verzoeker op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" antwoordt: "Nee." antwoordde. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat bijgevolg de beoordeling die de Raad bij zijn eerste verzoek maakte, onverminderd geldt. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft aan kanker te lijden. Verzoeker voert evenmin in concreto aan hoe dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn besluit dat de vorige beoordeling onverkort blijft gelden en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

(...)

Betreffende verzoekers mentale en medische problematiek waar hij in zijn verzoekschrift herhaaldelijk naar verwijst en in het kader waarvan hij stukken voegt bij zijn verzoekschrift, wijst de Raad er verder op dat, nog naast hetgeen hieromtrent reeds hoger werd vastgesteld, deze de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen herstellen. Zoals de commissaris-generaal aangeeft in de bestreden beslissing, houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming.

4.3. *Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en zijn eerdere verblijfplaatsen, maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.*

Het ter zitting door verzoekende partij louter en zeer algemeen opmerken dat zij nog steeds in behandeling is voor kanker en dat zij informatie heeft gegeven over haar familie in Laghman, waarmee zij niets meer doet dan het louter herhalen van eerder aangehaalde elementen, is geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen uitgebreid en concreet wordt opgemerkt met betrekking tot die elementen in de bestreden beslissing en de beschikking van 11 februari 2021, waarbij wordt vastgesteld dat die en de andere door verzoekende partij in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen geen “nieuwe elementen” vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De stelling van verzoekende partij informatie te hebben gegeven over haar familie in Laghman doet geenszins afbreuk aan en wijzigt niets aan de eerdere gedane beoordelingen inzake de ongelooftwaardigheid van haar verklaarde herkomst.

4.5. Betreffende het argument van verzoekende partij dat zij als kankerpatiënt in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, herhaalt de Raad dat medische problemen op zich niet onder (de toepassing van) het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische en/of psychische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals door haar ter terechtzitting aangegeven, heeft verzoekende partij een dergelijke procedure op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet opgestart, in het kader waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 22 november 2019 haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van voormelde wetsbepaling onontvankelijk heeft verklaard. Verzoekende partij ging bij de Raad in beroep tegen die beslissing, die bij arrest nr. 236 224 van 29 mei 2020 werd vernietigd omdat, zo luidt het arrest besluitend, *“de motieven zowel wat betreft de taskara als wat betreft de bijlage 26quinquies niet afdoende draagkrachtig zijn en een schending voorligt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet”*. De Raad beklemtont dat de betreffende beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken die werd vernietigd en dus uit het rechtsverkeer is verdwenen een onontvankelijkheidsbeslissing betrof en er geen uitspraak werd gedaan over de grond van de aanvraag, met name de medische problematiek van verzoekende partij.

Er dient bovendien op te worden gewezen en er mag niet uit het oog worden verloren dat een aanvraag ((tot verblijf in België) op grond van) artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekende partij zelf *in casu* beweert, in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koestert of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft, zoals eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld waarbij werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaarde regio van herkomst en de vervolgingsfeiten die zich daar beweerdelijk zouden hebben afgespeeld (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Verzoekende partij brengt in het kader van huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming, net zoals bij haar vorige verzoeken, geen feiten of elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen, zoals ook eerder al in de beschikking van 11 februari 2021 werd vastgesteld.

4.6. De Raad herneemt tot slot de grond in voormelde beschikking, en stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt dit in een ander daglicht te plaatsen, waar het volgende wordt opgemerkt: *“Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en zijn eerdere verblijfplaatsen, maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan*

*worden gemaakt van artikel 48/5, § van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus."*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS